

Henüz kimse uyanmamışken

ÇOCUKLUĞUMUN bahçesinde açan güllerin kokusuyla uyandım geçen sabah. Yazın en görkemli günlerinden biriydi. Pijamamı atıp geçiriverdim sokak 'kostümlerimi' üzerime. Sabahın tazeliğiyle o hayali bahçeye indim. Elbette o oradaydı! Çivitten diri bir gölge gibi duruyordu karşımda.

Henüz kimse uyanmamıştı. Birazdan çay hazır hadi gel diye beni çağıracak annemi bir yana bıraktım; bir on yıl sonra liseden mezun olacak halimi, gazetecilik yapmaya çalıştığım günleri, aşk ve özlemi, hayal kırıklığı ve direnmeyi, düşmeyi ve yeniden denemeyi, unutmayı, rüyaları ve kabusları, yüzleşeceğim kötülükleri ve yüzleşemeyeceklerimi, orta yaşı, kay-

bedeceklerimi, kazanç sandıklarımı, kazanç sayamayacaklarımı, insanları... Oradaydı. Sadece onu dinledim. Bir bahçenin ortasında durmuş bana bakarı; sonra bir kelebek gibi içimden geçen yalnız, küskün, kırgın, dargın, kırık gök rengindeki yeryüzü rüzgârını.

Müge İPLİKÇİ (Yazar)